ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить щотижня з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 7 (498) | Субота, 12 лютого 1977 року | Ціна 2 коп

ВЕЛИКОМУ ЖОВТНЮ — УДАРНУ ПРАЦЮ!

Звернення передовиків виробництва Кам'янець-Подільського УВП активно включитися у Всесоюзне соціалістичне змагання під гаслом «Працювати краще, підвищувати ефективність і якість!» і до 60-річчя Великого Жовтня завершити свої особисті дворічні плани, знайшов гарячу підтримку на підприємствах нашого Товариства.

У відповідь на заклик кам'янчан трудівники УВП і виробничих об'єднань беруть підвищені зобов'язання — до 7 листопада 1977 року виконати дворічні завдання.

Слова дотримаємо

З великим трудовим і політичним піднесенням зустріли на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт» постанову ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції». Кожне її положення викликає почуття гордості і впевненості за нашу Батьківщину, яка гідно несе прапор Жовтня.

У колективі бригади, що складає штепсельні з'єднання ШСВ-20, працює 24 чоловіки. Всі вони ударники комуністичної праці. Виробниче завдання першого року десятої п'ятирічки ми завершили достроково. Добрий старт взяв колектив і в другому році. Це переконливо підтверджує виконання січневого завдання, що становить у середньому 150 процентів. Всю продукцію випускаємо відмінної якості і здаємо її з особистим клеймом.

Прагнучи гідно зустріти 60-річний ювілей Великого Жовтня, колектив бригади, за прикладом передовиків виробництва Кам'янець-Подільського УВП, активно включився у соціалістичне змагання і дав слово: дворічне завдання по випуску електротехнічних виробів виконати достроково — до 7 листопада 1977 року.

Р. ВЛАСЕНКО,
бригадир слюсарів-електромонтажників;
К. БОГДАНОВИЧ,
Н. КИВЕНКО,
переможці соціалістичного змагання 1976 року.

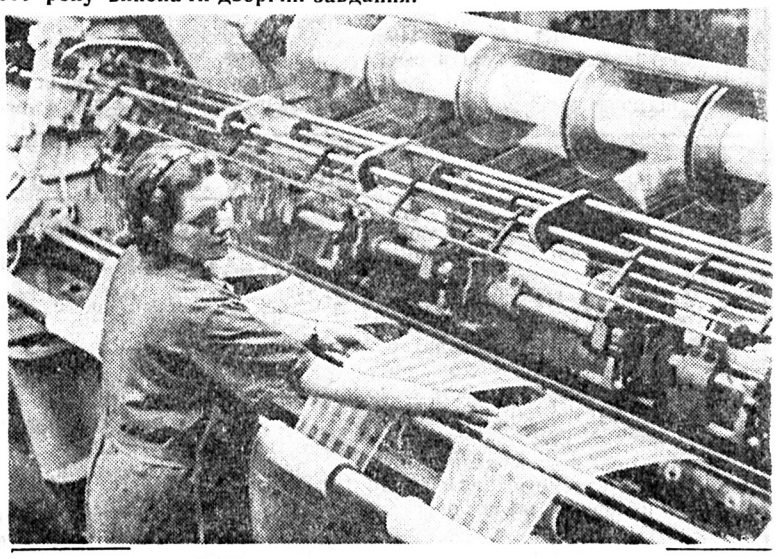

Робітниця швейно-в'язальної дільниці Львівського виробничого підприємства «Силует» Римма Станіславівна Яшалова за прикладом кам'янчан включилася в змагання, щоб дворічне завдання завершити до 60-річчя Великого Жовтня.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

ВІДПОВІДАЄМО ДІЛОМ

Швейники Ужгородського УВП-2 з великим інтересом вивчають постанову ЦК КПРС про 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. У всіх бригадах та цехах відбувається обговорення цього важливого документа.

Всі трудівники УВП-2 активно включилися в змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, за успішне виконання планів та соціалістичних зобов'язань.

Прочитавши Звернення передовиків виробництва Кам'янець-Подільського УВП розгорнути боротьбу за дострокове виконання дворічних завдань до 60-річчя Великого Жовтня, ми гаряче підтримуємо його. У відповідь колективи комсомольсько-молодіжної дільниці швейного цеху та трудівники закрійного цеху взяли зобов'язання: дворічний план виконати до ювілею Радянської держави.

За дорученням колективів:

М. ТАР,
бригадир комсомольсько-молодіжної дільниці;
М. РЯШКО,
бригадир закрійного цеху.

НА НОВІ РУБЕЖІ

А. Х. СЕМКО,
голова президії ЦП УТОГ

Трудовий 1977-й, прийнявши ударну естафету першого року десятої п'ятирічки, веде рахунок новим звершенням Країни Рад.

Члени Українського товариства глухих, як і всі радянські люди, вступили в нього сповнені творчих сил і енергії, з добрим, діловим настроєм. За традицією вони підбивають підсумки своїх трудових здобутків, аналізують досягнуте, щоб все цінне використати в подальшій роботі і успішно виконати нові завдання.

Минулий рік у ділах і пам'яті нашій залишиться як рік особливий, історичний — рік XXV з'їзду КПРС, що накреслив грандіозну програму на десяту п'ятирічку. Радянські люди палко підтримують і одностайно схвалюють рішення жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС, положення, висновки і завдання, викладені в промові на Пленумі товаришем Л. І. Брежнєвим, постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про Всесоюзне соціалістичне змагання, сприймають ці важливі документи як конкретну програму дій.

Передові робітники і колективи підприємств, прагнучи гідно зустріти 60-річчя Великого Жовтня, беруть підвищені соціалістичні зобов'язання, приймають зустрічні плани, спрямовані на більш повне використання резервів, підвищення ефективності і якості.

Перші результати великої, багатогранної роботи по втіленню в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС радують членів нашого Товариства, вселяють оптимізм і впевненість в успішному виконанні накреслень ленінської партії.

Підприємства, виробничі об'єднання Товариства достроково, 17 грудня 1976 року, виконали план першого року. десятої п'ятирічки по випуску валової продукції та обсягу реалізації. Понад річне завдання додатково реалізовано різних виробів на суму близько 4,98 мільйона карбованців. У порівнянні з 1975 роком обсяг випуску валової продукції в 1976 зріс на 5,4 процента. Продуктивність праці підвищилась на 4 проценти.

У першому році десятої п'ятирічки проведено значну роботу по технічному переоснащенню підприємств УТОГ. Впроваджено у виробництво 179 заходів з нової техніки, що дали економічний ефект 221 тисячу карбованців. При плані 40 освоєно 74 нових виробів, зразків меблів і моделей одягу. 13 виробам присвоєно державний Знак якості. Від впровадження заходів з НОП умовно вивільнено 158 чоловік при плані 122.

Поліпшились санітарно-побутові умови трудівників Товариства.

Минулого 1976 року на високому організаційному та ідейно-політичному рівні пройшла звітно-виборна кампанія в низових і обласних відділах УТОГ, що завершилася проведеням X з'їзду Товариства. Відбулися II і III тури першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної творчості трудящих, в яких взяло участь 195 колективів і близько трьох тисяч чоловік.

Збірні команди Товариства з баскетболу, волейболу, футболу, вільної боротьби та настільного тенісу стали чемпіонами СРСР серед глухих.

Значно пожвавили свою роботу культзаклади Товариства. Організовано було проведено оздоровчу кампанію працівників системи.

Підсумки роботи Товариства за 1976 рік свідчать: зроблено багато, однак, подекуди ще мали місце ряд упущень та недоробок. На Бродівському, Кіровоградському, Сумському, Вінницькому та інших УВП не все гаразд з впровадженням заходів з НОП. Допускаються значні втрати робочого часу за рахунок відпусток з дозволу адміністрації, понадурочні роботи. В окремі місяці Одеське виробниче об'єднання, Ужгородське УВП-1, Черкаське УВП та інші працювали неритмічно. Має місце випуск неякісної продукції.

З року в рік не виконується план будівельно-монтажних робіт, не в повному обсязі здійснюється освоєння коштів на капітальне будівництво та реконструкцію діючих об'єктів.

Щоб успішно розв'язати відповідальні завдання другого року, необхідно постійно пам'ятати ленінську вказівку про те, що ми не повинні задовольнятися досягнутим, а йти вперед, добиватися більшого. Відповідно і підсумки першого року слід розглядати лише як основу, плацдарм для штурму нових висот.

Перш за все, в колективах УВП та виробничих об'єднань необхідно добре продумати шляхи усунення недоліків, що мали місце в роботі минулого року, забезпечити чіткий ритм діяльності кожного підприємства, підвищувати ефективність і якість роботи в усіх ланках системи. Створити сприятливі санітарно-побутові умови роботи трудівникам, знизити випадки травматизму, підвищувати трудову дисципліну.

Значну увагу слід приділити освоєнню нових видів виробів, збільшенню випуску продукції, що користується підвищеним попитом споживачів. Посилювати режим економії матеріальних ресурсів на виробництві, ощадливо використовувати паливо та електроенергію.

Розгортаючи змагання під девізом «Працювати краще, підвищувати ефективність і якість!», слід постійно піклуватися про впровадження передового досвіду. Це — важливий резерв зростання виробництва.

Обласним, міжрайонним відділам і первинним організаціям УТОГ, а також культзакладам Товариства використати всі форми і засоби політико-виховної та культмасової роботи для мобілізації трудівників на дострокове виконання завдань і взятих зобов'язань 1977 року.

* * *

Підготовка до славного ювілею Великого Жовтня наповнює новим глибоким смислом наші повсякденні діла, стимулює у глухих трудівників творчу енергію і пошук. Найкращий подарунок Батьківщині до дня її народження — самовіддана праця кожного. Це підтверджують виробничі успіхи другого року п'ятирічки, що надходять з УВП і об'єднань.

У новому році взято добрий старт. Тепер завдання полягає в тому, щоб постійно нарощувати його, привести в дію і поставити на службу п'ятирічці всі наявні виробничі резерви.

ЗАВДАННЯ П'ЯТИРІЧКИ ПО ВИПУСКУ ТОВАРІВ НАРОДНОГО СПОЖИВАННЯ — ДОСТРОКОВО

У ЦК КПРС УКРАЇНИ

Центральний Комітет Компартії України, надаючи великого значення збільшенню випуску товарів народного споживання, схвалив ініціативу колективу трудящих автомобільного виробничого об'єднання «Запорожець» по досягненню в 1978 році випуску автомобілів, запланованого на кінець десятої п'ятирічки. Соціалістичними зобов'язаннями автомобілебудівників передбачено в нинішній п'ятирічці виготовити понад план більш як 40 тисяч машин.

Обласним, міським, районним комітетам партії, партійним, профспілковим і комсомольським організаціям рекомендовано за прикладом автомобільного виробничого об'єднання «Запорожець» спрямувати організаторську і масово-політичну роботу в колективах на вишукання внутрішніх резервів для прискорення розвитку виробництва і забезпечення дострокового виконання завдань п'ятирічки по випуску товарів народного споживання, підвищення їх технічного рівня і якості.

ДЕНЬ БАТЬКІВЩИНИ

МАГІСТРАЛЬ ПРОЕКТУЄ «АСТРА»

Одна з ділянок БАМу довжиною 17 кілометрів пройде по трасі, обраній не розвідувачами, а електронно-обчислювальною машиною. Комп'ютер, «перегорнувши» тисячі сторінок польових звітів, будівельних нормативів, довідників, наніс на карту оптимальний варіант прокладання майбутнього полотна і склав техніко-економічне обгрунтування будівництва.

Так діє нова автоматизована система трасування магістралей «Астра», розроблена вченими і спеціалістами Ленінградського інституту інженерів залізничного транспорту в співробітництві з колегами із Москви і Новосибірська. Експериментальний розрахунок тільки однієї ділянки шляху, довірений системі, дав можливість зекономити триста тисяч карбованців.

ЛІКАРНЯ ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ

На Павловому Полі, одному з нових житлових масивів Харкова, здано в експлуатацію найбільшу на Україні лікарню швидкої допомоги. Тут розмістилися хірургічні блоки, відділення реанімації, лабораторії, обладнані найновішою медичною апаратурою. У новій клініці — тисяча ліжок, а обслуговуючого персоналу — майже 1300 чоловік, що дає можливість забезпечити високу якість лікарської допомоги.

Створення єдиної спеціалізованої служби на багато підвищує ефективність екстреного медичного обслуговування населення.

З введенням в експлуатацію нового об'єкта охорони здоров'я виконано важливий пункт комплексного плану соціального розвитку області, на здійснення якого в нинішній п'ятирічці виділено понад двадцять мільйонів карбованців. Це на чверть більше, ніж у попередній.

НАДІЙНИЙ «КЛІМАТ»

«Клімат» — так називаються автоматичні установки, масове виробництво яких освоїв завод «Уфасільмаш». Вони регулюють температуру і повітряний режим у приміщеннях тваринницьких і птахівницьких ферм.

Перші партії установок відправлено в господарства України, Узбекистану та Уралу. Цього року з конвейєрів підприємства зійде близько десяти тисяч таких кондиціонерів.

ВИСТАВКА НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

Близько двох тисяч робіт експонується на республіканській виставці народного мистецтва «Слава праці», яка відкрилась у Вільнюсі. Вона проводиться за програмою першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих. Увагу відвідувачів привернули полотна машиніста локомотива Л. Бічюнаса, зварника К. Гендвіласа, пенсіонерки М. Ющювене. В них відображено працю робітників і селян, великі зміни, що сталися за роки радянської влади в місті і на селі.

На стендах представлені роботи різьбярів по дереву і янтарю, майстрів художньої кераміки і текстилю.

(ТАРС—РАТАУ).

На Львівському швейному підприємстві «Силует» у підготовчій секції ось уже майже два десятки років працює Ірина Федорівна Рогова.

Ударник комуністичної праці, «Майстер — золоті руки» вона взяла добрий старт у другому році десятої п'ятирічки, що увійде в історію нашої країни як п'ятирічка високої ефективності та якості. Щоденні виробничі норми вона виконує на 120—125 процентів.

На знімку: (на передньому плані) Ірина Федорівна Рогова.

Фото: І. ЩЕРБАНЮКА.

У НАШИХ ДРУЗІВ ПО ЗМАГАННЮ

ТРУДОВА НАПРУГА

Велике політичне і трудове піднесення викликала в колективі Брестського учбово-виробничого підприємства глухих постанова ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції».

— В усіх змінах і цехах,— розповідає директор підприємства Ніна Миколаївна Васильєва,— пройшли збори. Колективи бригад і робітники переглянули свої соціалістичні зобов'язання на честь ювілею Радянської влади.

Адміністрація, партійна, профспілкова і комсомольська організації провели велику роботу по вдосконаленню організації соціалістичного змагання. Велика увага приділялась підвищенню якості роботи. В трудове суперництво за гідну зустріч 60-річчя Великого Жовтня включились робітники, інженерно-технічні працівники, колективи бригад, змін і цехів. Воно проходить під гаслом: «Працювати краще, підвищувати ефективність і якість!»

На підприємстві шириться соціалістичне змагання за звання «Відмінник якості», «Бригада відмінної якості». Передбачено заходи по моральному і матеріальному стимулюванню за випуск високоякісної продукції.

Створені групи з робітників, інженерно-технічних працівників і профспілкових активістів для організації і керівництва соціалістичним змаганням і надання допомоги робітникам і колективам бригад, змін і цехів у виконанні взятих зобов'язань.

Всі інженерно-технічні працівники і спеціалісти підприємства беруть участь в соціалістичному змаганні на основі особистих творчих планів. Щоквартально переможцям змагання, начальникам цехів і майстрам буде присвоюватись звання «Передовий організатор виробництва», а інженерно-технічним працівникам і спеціалістам «Передовий творчий працівник».

Колектив підприємства успішно набирає темпи в соціалістичному змаганні. План січня з реалізації продукції виконано на 102 проценти. Додатково до плану в торгову мережу поставлено швейних виробів і взуття на 3,5 тисячі карбованців. Ритмічно працює підприємство і в лютому. В авангарді соціалістичного змагання за гідну зустріч Великого Жовтня йдуть взуттєвики Михайло Миколайович Лихач, Семен Антонович Євдосюк, швеї Євдокія Григорівна Рабчук, Ніна Олександрівна Ничепорук, Надія Петрівна Хвалько та інші. Вони трудяться під девізом: «Ритм чіткий, темпи високі, якість відмінна».

За рішенням бюро Брестського міськкому Компартії Білорусії і виконкому міської Ради депутатів трудящих підприємство щоквартально більше двох років заноситься на міську Дошку Пошани.

У відповідь на постанову ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції» колектив Брестського учбово-виробничого підприємства успішно веде боротьбу за дострокове виконання планів другого року п'ятирічки.

І. МАЛУШУК,
член комісії Брестської обласної Ради профспілок по роботі серед глухих.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації продукції підприємствами системи УТОГ за січень місяць 1977 року (в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	Фактично	Процент виконання
Львівське виробниче підприємство «Силует»	753	807	107,2
Лебединське	58	62	106,9
Черкаське	146	153	104,8
Харківське-1	163	170	104,3
Бродівське	150	156	104,0
Дніпродзержинське	212	220	103,8
Полтавське-2	104	108	103,8
Житомирське	343	352	102,6
Дрогобицьке	120	123	102,5
Комунарське	118	121	102,5
Одеське виробниче об'єднання УТОГ	414	424	102,4
Ровенське	84	86	102,4
Ужгородське-1	91	93	102,2
Ворошиловградське	359	366	101,9
Кам'янець-Подільське	206	210	101,9
Харківське-2	620	631	101,8
Ужгородське-2	338	344	101,8
Артемівське	285	290	101,8
Кіровоградське	119	121	101,7
Чернігівське	395	401	101,5
Білоцерківське	370	375	101,4
Сумське	138	140	101,4
Запорізьке	380	385	101,3
Дніпропетровське	261	264	101,1
Конотопське	480	484	100,8
Херсонське	174	175	100,6
Лубенське	254	255	100,4
Чернівецьке	437	438	100,2
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	586	586	100,0
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	581	581	100,0
Івано-Франківське	560	560	100,0
Полтавське-1	368	368	100,0
Вінницьке	191	191	100,0
Сімферопольське	119	119	100,0
Єнакіївське	78	78	100,0
Миколаївське	73	73	100,0
ВСЬОГО:	**10128**	**10310**	**101,8**

УСУНУТИ НЕДОЛІКИ

Відкриті партійні збори Чернівецького учбово-виробничого підприємства, які відбулися недавно, були присвячені обговоренню прийнятої ЦК КПРС, Радою Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ постанови «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятої п'ятирічки».

З доповіддю виступив директор підприємства П. М. Горбунов. Докладно ознайомивши присутніх з рішеннями постанови, він розповів про підсумки роботи УВП у першому році та завдання другого року десятої п'ятирічки.

— У зв'язку з об'єднанням Чернівецького і Садгірського підприємств в одне,— сказав доповідач,— значно збільшився обсяг роботи. Підприємство загалом працювало ритмічно. Понад річний план випущено товарів майже на 100 тисяч карбованців. Зараз ми випускаємо 40 найменувань швейно-трикотажних і галантерейно-трикотажних виробів.

Разом з тим, на зборах було звернено увагу на деякі хиби в діяльності цехів і дільниць — порушення трудової дисципліни, випадки випуску бракованої продукції.

Про важливість ознайомлення трудящих з постановою, ще ширшого розгортання соціалістичного змагання, зміцнення трудової дисципліни говорили у своїх виступах секретар партбюро М. Д. Єрмаков, секретар комсомольської організації Т. В. Трохимова, начальник відділу технічного контролю Г. І. Матвєєва та закрійник В. М. Мойсов.

Головний інженер І. Ш. Китай відзначив недостатню роботу відділу НОП та вказав, що треба зробити для усунення недоліків.

Учасники зборів прийняли резолюцію про широке розгортання соціалістичного змагання, дострокове виконання виробничих планів у ювілейному 1977 році.

Г. ВЛАСОВ.

м. Чернівці.

ПРО ТИХ, ХТО ПОПЕРЕДУ

РАДІСТЬ ПРИЙДЕШНЬОГО ДНЯ

Усі, з ким я розмовляв на Сімферопольському учбово-виробничому підприємстві від директора Лідії Михайлівни Опалінської до старшого майстра швейного цеху Асі Мартинівни Няцеєвої, де працює Н. М. Александрова, належать до людей, які сьогодні бачать свої завтрашні трудові успіхи. Твердо знають, що достроково виконають взяті соціалістичні зобов'язання, стануть першими у змаганні. І до них неодмінно прийде радість перемоги, радість, що веде до більших, значиміших досягнень у праці.

* * *

Середнього зросту жінка, з карооким поглядом, легкою дівочою ходою йшла назустріч. І мені стало якось незручно. Спіймав себе на думці, що милуюся нею. Її вродою, витонченістю рухів, грацією.

Ми розмовляли у затишному директорському кабінеті, а я, спостерігаючи за швеєю Надією Миколаївною Александровою, хотів уявити її за верстатом у цеху.

Усміхнулась радісно, коли дізналась, що мене цікавить її робота. І немов засвітилася вся. То чи потрібні були пояснення: вона залюблена в свою професію. Бо ж недаремно віддала їй 16 років життя.

А починалося все для Александрової з дванадцятимісячного групового навчання. Спочатку, коли ще не випробувала себе в обраній спеціальності, все здавалося легко й просто. Пізніше, навіть ставши швеєю, відчула, що важко давались деякі виробничі операції. Та виручали досвідчені робітниці і серед них — М. І. Антропенко. Нині Марія Іванівна — контролер ВТК УВП. Надія Миколаївна вважає її своєю наставницею. Бо саме завдяки цій жінці з добрим серцем змогла знайти своє місце в житті. Змогла, як вважає сама, відчути себе щасливою. Бо найбільшу радість, найбільше щастя їй завжди приносить праця.

Як колись, так і нині працює з повною віддачею сил і знань. У такі хвилини, трапляється, ловить себе на думці: дуже хотіла б поділитися радощами свого життя зі своєю матір'ю.

Рано пішла з життя мати Надії, але, як би там не було, вона пророкувала єдиній (з трьох своїх дітей) глухій донці: «Безрадісним буде твоє життя, Надіє...»

«Помилилась ненька, ой, як помилилась...» Хотіла б сказати ці слова мамі, як не раз говорила своїй дочці Світлані, а вона вже теж має сім'ю...

У колективі швейного цеху добре знають Александрову. І не лише як працелюбну жінку, а й як активістку громадської роботи. Вона—член комісії цехкому профспілки по охороні праці і техніці безпеки. А ще Надія Миколаївна — мрійниця. Любить згадувати минуле. Звісно, в ньому для неї було багато радісних днів. Часто ставала переможцем соцзмагання, її нагороджували грамотами, Ленінською ювілейною медаллю, медаллю «За трудову доблесть»... Ці, та багато інших радощів, їй принесла праця. Радістю для неї став і перехід колективу УВП у нові світлі і затишні виробничі корпуси. Бо по вулиці Танкістів, 28, де раніше знаходилась фабрика, були низькі, мало освітлені приміщення цехів, старе устаткування, а нині на УВП — нові швейні верстати... Відчуває таку турботу про себе і хоче віддячити за неї ще самовідданішою працею. І ніколи Надію Миколаївну не полишають мрії. З ними працюється легко і просто.

Проте, буває, спохмурніє обличчя робітниці. Це, коли згадує своє важке, обпалене війною дитинство. В її уяві в такі хвилини обов'язково постає мати зі сльозами на очах, які спричинила ота жахлива звістка з фронту про загибель батька.

44 робітники в бригаді, до складу якої входить Александрова. І керівник її Валентина Миколаївна Грошева, і товариші по бригаді одностайні: Надія Миколаївна тут — наставник. Щороку «секрети» свого фаху передає щонайменше трьом робітникам. Має чому повчити молодих. Адже освоїла дев'ять суміжних операцій і з своєю професією, як то кажуть, «на ти». Це може сказати хоча б її минулорічний учень Володимир Дерягін. Завдяки Надії Миколаївні молодий робітник швидше, ніж передбачалося, опанував своїм фахом і нині щодня перевиконує виробничі завдання. Добре освоїв одну з головних настанов своєї вчительки: бути вимогливим до себе в праці, не допускати найменшого браку...

Продукція, яку виготовляє Надія Миколаївна — чоловічі костюми — завжди високої якості. Виконання щозмінних норм виробітку у неї не менше 140 процентів. Працюючи ударно, наполегливо, нарощуючи виробничі темпи, долаючи одну трудову вершину за іншою, жінка творить радість для себе й для людей, котрі її оточують. Кожен прийдешній день несе трудові успіхи. Бо в Н. М. Александрової, як сказав про неї один з керівників Сімферопольського УВП, чутливі до праці руки.

А. БАСЕНКО.

м. Сімферополь.

На черзі нова модель

Бродівське учбово-виробниче підприємство — єдине в нашому Товаристві спеціалізується на виготовленні півклубних більярдів. П'ятирічним планом передбачено збільшити їх випуск майже вдвічі. Попит на них надходить від культзакладів, санаторіїв та місць масового відпочинку трудящих — з усіх куточків неосяжної Країни Рад.

Нині на підприємстві руками майстрів П. Шевчука, П. Зелінського та І. Герун і робітників всіх цехів та дільниць виготовлена нова конструкція клубного більярду. Новинкою для гравців буде те, що куля, забита у будь-яку із шести луз, самокотом викочуватиметься до гнізд спеціального стелажу, який знаходиться в одному з бортів більярдного стола. Там зберігатимуться кулі, а для київ, поруч із стелажем, теж передбачено спеціальні гнізда.

Після затвердження документації на клубний більярд нової конструкції у відповідних інстанціях, підприємство приступить до його серійного випуску, що планується розпочати в новому приміщенні в другій половині поточного року.

І. ЩЕРБАНЮК.

Роман Васильович Соляник — бригадир заготівельної дільниці Дрогобицького учбово-виробничого підприємства. Він ветеран праці, наставник молоді. За досягнуті високі виробничі успіхи його нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1976 року».

На знімку: ударник комуністичної праці Р. В. Соляник за роботою.

Фото І. ГАЙСИНСЬКОГО.

60-РІЧЧЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ НАЗУСТРІЧ!

ЕСТАФЕТА «В ЄДИНОМУ СТРОЮ»

У жовтні 1976 року президія Житомирського обласного відділу УТОГ спільно з комісією облпрофради по роботі серед глухих робітників і службовців прийняли постанову про проведення обласної естафети «В єдиному строю» під девізом: «Десятій п'ятирічці — ударна праця, високий темп, ефективність на кожному робочому місці». Естафета проводитиметься протягом всієї десятої п'ятирічки, а її підсумки за кожен минулий рік підбиватимуть в лютому — березні.

Мета естафети — мобілізувати членів нашого Товариства на успішне перетворення в життя рішень XXV з'їзду КПРС, на дальше розгортання соціалістичного змагання в трудових колективах, щоб достроково завершити плани і завдання кожного року п'ятирічки при високій якості вироблюваної продукції.

Проведення естафети передбачає більш широке вивчення, вдосконалення і розповсюдження досвіду роботи передових колективів і новаторів виробництва, кращих форм і методів організації масово-політичної роботи профспілкових комітетів, господарських керівників і міжрайвідділів УТОГ по розвитку творчої ініціативи й активності трудящих з числа глухих робітників і службовців.

В обласній естафеті «В єдиному строю» беруть участь міжрайвідділи УТОГ, Житомирське УВП, компактні групи трудівників державних підприємств, а також окремі переможці республіканського і обласного соціалістичного змагання.

Трудові успіхи, нові форми і передовий досвід виробничої й організаторської роботи колективів-переможців соцзмагання буде занесено в спеціально заведену книгу-естафету «В єдиному строю». До цієї книги буде занесено також найбільш цінні ініціативи колективів і новаторів виробництва, їх поширення, приклади економічного ефекту або позитивного впливу на виробничі показники; форми і методи вивчення, вдосконалення і розповсюдження передового досвіду, організаторської, масово-політичної роботи по підвищенню дійовості соціалістичного змагання, а також роботи по підвищенню продуктивності праці і поліпшенню якості продукції та інше.

Естафета проводиться згідно затвердженого графіка. При передачі естафети присутні представники облвідділу УТОГ і комісії облпрофради по роботі серед глухих робітників і службовців.

В січні 1977 року естафета пройшла за маршрутом: Житомирське УВП, Овруцький і Коростенський міжрайвідділи УТОГ. Передача естафети пройшла в урочистій обстановці з участю широкої громадськості. В Овруцькому МРВ, наприклад, естафету передавали представникам Житомирського УВП безпосередньо в цеху філіалу Київського заводу порційних автоматів імені Ф. Е. Дзержинського, де працює група глухих. Наступний етап естафети проходив в Коростенському клубі УТОГ. Передовики виробництва Овруцького МРВ рапортували перед своїми коростенськими товаришами про виконану роботу в 1976 році.

На початку лютого естафету ударної праці коростенці передали своїм товаришам з Новоград-Волинського міжрайвідділу УТОГ.

Завершиться естафета за підсумками роботи 1976 року в м. Житомирі в березні нинішнього року.

О. ЮРЕВИЧ,
інструктор Житомирського облвідділу УТОГ.

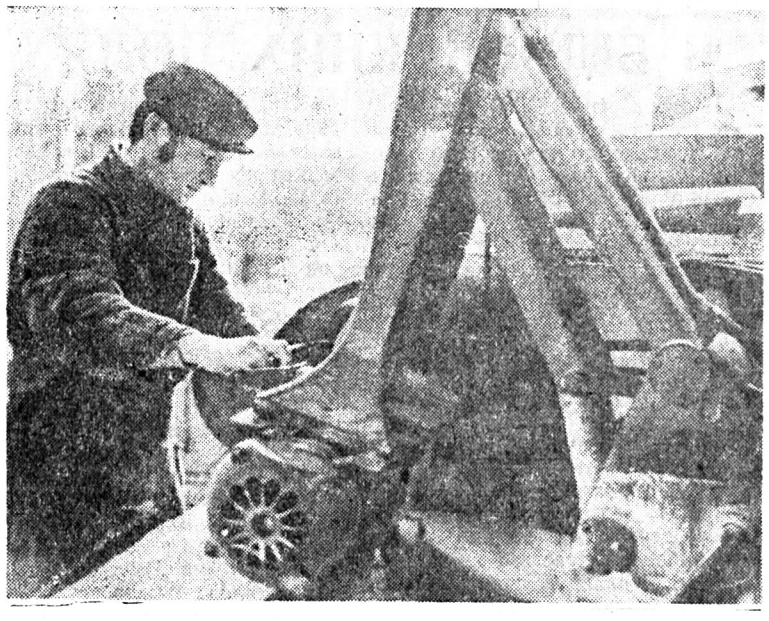

Віталій Петрович Шимигон — верстатник заготівельної дільниці Бродівського учбово-виробничого підприємства. За досягнуті високі трудові показники у першому році десятої п'ятирічки його нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання».

Активно включившись у змагання за гідну зустріч 60-річчя Великого Жовтня, В. П. Шимигон виконує норми виробітку на 120—125 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Член нашого Товариства Анатолій Олексійович Хроні — бригадир транспортного цеху Сімферопольського заводу побутової хімії. Очолюваний ним колектив успішно справляється з навантажорозвантажувальними роботами на підприємстві.

На знімку: переможець соціалістичного змагання 1976 року А. О. Хроні. Фото О. ШУСТА.

ЛЮДИ КОЛГОСПНОГО СЕЛА

Наполегливий трудівник

Знають і поважають за хорошу працю жителі села Лука Житомирського району Анатолія Федоровича Дмитрука. Майже 23 роки трудиться він у рідному колгоспі імені XXII з'їзду КПРС.

— Чуйна, працьовита людина,— так говорять про нього в правлінні колгоспу.

На це є всі підстави... Вісім років працював він у тракторній бригаді: підвозив паливо і мастила, і кожного разу трактористи були задоволені його роботою. А тепер, ось майже 15 років — на товарно-молочній фермі. Щодня підвозить солому, жом, силос та інший фураж. У будь-які погодні умови Анатолій Федорович своєчасно доставить корми, адже від цього залежить і продуктивність молочної худоби.

Зовсім недавно тут трапився такий випадок. Їздовий одержав наряд перевезти шість тонн жому. Виконавши свою роботу, міг би і відпочити... Але дізнався колгоспник, що на фермі немає дерті, і без наказу поїхав за нею. І лише тоді, як виконав і цю роботу, пішов спокійно додому. Такий їздовий Анатолій Федорович Дмитрук.

Нині колгоспний трудівник, як і всі його земляки, докладає зусиль, щоб успішно виконати завдання, поставлені жовтневим (1976 р.) Пленумом ЦК КПРС.

М. ГУРМАН.

ПРОБЛЕМИ І СУДЖЕННЯ

ШКОЛА ЧЕКАЄ ДОПОМОГИ

Нещодавно мені довелося побувати у Вінницькій вечірній школі робітничої молоді для глухих. А раз потрапив туди, то вже зовсім не випадково зав'язалася розмова з її директором про труднощі школи.

Клопоти у вечірніх шкіл були завжди. У перші післявоєнні роки школи не мали своїх приміщень, а на півправах займали класи масових дитячих шкіл. У той час у Вінницькій школі вчителям доводилося перегороджувати простирадлом, принесеним з дому, клас надвоє — робити з одного — два.

«Голь на видумку хитра!» — невесело жартували тоді педагоги. Невистачало спеціальних підручників. Щоб якось вийти із становища, користувалися підручниками загального профілю. А що говорити про підготовку викладачів — два-три чоловіки мали з них вищу спеціальну освіту, решта — що називається практики...

А тепер? Директор школи О. А. Рудь провів мене по кабінетах. У фізичному, здається, є все: кінопроектор, епідіаскоп, світлове табло, на якому з допомогою вмикача загораються таблиці, амперметри, вольтметри... В хімічному — кислоти, сполуки, реторти, стелаж для проведення дослідів з витяжною вентиляцією. Кабінет історії, природознавства, російської мови, таблиці, посібники, звукопідсилююча апаратура в 14-му класі. Всі викладачі мають вищу педагогічну освіту, деякі спеціальну дефектологічну, великий досвід роботи в школі глухих.

Той, хто розпочинав справу всеобуча глухих, про це міг лише мріяти!

А Олександр Анатолійович був невеселим, і причини цього не треба було шукати. В просторих класах і кабінетах того вечора (а розмова йшла саме ввечері) на заняттях було по 2—3, рідко 4 учні. Навіть той факт, що школа змінна, і частина учнів того вечора працювала, картина ця нікого не могла порадувати.

Зниження відвідування — ось гірка біда вечірньої школи нинішніх років. Це вже явище, і мова йде не про одну нашу школу,— а про всі школи республіки, оскільки я не знаю педагогів, які б не скаржились на це.

В чому ж причина даного явища? З приводу цього є багато суджень. Ось головні з них: нестача глухих робітників на УВП Товариства, через що на деяких підприємствах навіть знижують статутну норму. У цих умовах адміністрація підприємств змушена думати не про школу, а про те, як би робітники не йшли з УВП. Теж саме і на підприємствах державної промисловості — буває, що на одному заводі профспілковий комітет, адміністрація візьмуться за всеобуч, а робітник, якого посилають до школи (вчитися він не хоче), звільняється з роботи. Звільняється тому, що знає: на іншому підприємстві його охоче візьмуть, поселять у гуртожитку, а якщо і тут зайде мова про школу — він і звідси піде. Ну, а кадровик, обпікшись на цьому, мотає на вус: що мені школа — нам виконання плану важливіше. От і маємо: або не беруть на роботу глухих робітників, або беруть, але на всеобуч не звертають уваги.

Друге — безвідповідальність деяких учнів. Їх, якщо, відверто говорити, дивна нечесність. Будь-який з учнів школи, з яким говорили в профспілковому комітеті, комсомольській організації не вважає за ганебне пообіцяти, що буде вчитися, акуратно ходити до школи, але до школи не піде, навіть не змусить себе видумати причину обману, а просто скаже: «Ходив у кіно, гуляв з товаришем, спав...»,— і не почервоніє, навіть не образиться, якщо оцінити його поведінку, як і належить, за нормами людської моралі.

Тут виникає запитання: чи все роблять на підприємствах — адміністрація, громадські організації — чи все вони роблять, щоб наша молодь була по-справжньому вихована в дусі комуністичних ідеалів? Напевне, скажуть, що роблять, і для підтвердження назвуть чимало прочитаних лекцій, покажуть плани культмасової роботи, довідки про їх виконання. А в житті як буває: відмінно працює на підприємстві хлопець або дівчина, у побуті, як мовиться, морально стійкі — от їм і присвоюють звання ударників комуністичної праці, преміюють, фото їх на Дошці Пошани — цехової, підприємства, району. А в цей час у школі в них прогул за прогулом, в розмові вони, не соромлячись, кажуть неправду в очі: будемо вчитися, сьогодні ж піду — і знову обманюють. Чи сумісне це з моральним кодексом будівника комунізму?

Виникає і така думка: нині майже всі випускники спецшкіл-інтернатів, що приходять до нас, разом з паспортом і свідоцтвом про освіту показують і комсомольський квиток. Значить в свій час вони вивчали статут комсомолу і його героїчну історію, знали про його славні діла і, вступаючи в ряди ВЛКСМ, давали клятву бути гідними спадкоємцями його праці і слави. А в житті вони забувають про ці високі ідеали. Таким неважко сказати неправду педагогу, товаришу. Виходить, що вони лицемірили ще тоді, вступаючи до комсомолу, чи, може, їх прийняли, не перевіривши, без підготовки.

Як могли зробити таке? І що робили в школах раніше по їх вихованню, залученню до духовного життя нашого суспільства, для поповнення «золотого запасу душі»? Але це тема окремої розмови, а нині мова йде про відвідування. Легко констатувати його зниження, а що, конкретно, треба зробити для виправлення становища, підвищення авторитету школи. Формально для цього є всі передумови. Постанова про всеобуч, постанова президії ЦП УТОГ з даного питання, рекомендації комісії Укрпрофради по роботі серед глухих робітників і службовців. У нас, у Вінниці, багато зроблено по організації всеобуча. Взято на облік всіх глухих віком до 35 років, що не мають середньої освіти. Зі всіма проводились бесіди.

Багатьом молодим глухим поліпшено квартирні умови. В школі відкрито 13—14—15 класи, і школа перейшла на змінну роботу. На УВП партійна організація, профком, комсомол, організація УТОГ питаннями навчання глухих займаються постійно. Проводили загальні збори, відкриті партійні збори. Контролюють відвідування. Напевне, так і в інших містах.

Але чи все нами зроблено і чи все ми робимо так? Чи не занадто прямолінійно? Рознос майстра, виклик до директора, слізне вмовляння вчителя... Такі засоби впливу, як громадське заохочення тих, хто добре вчиться і працює — стенди, фотографії, листки-блискавки, стінна преса — чи повною мірою використовуємо ми це?

Не спрямовані ці засоби впливу і на прогульників — не побачиш карикатури на них в стінній газеті, на стенді. Кажуть: його намалюєш, а він образиться і, чого доброго, звільниться з роботи. Але яка ж ціна всій роботі, якщо від красивих слів до конкретного діла — велика дистанція? Розходження слів з ділом, ось, мабуть, головне зло. Яка користь від зборів, розумних виступів, хороших постанов, якщо вони не виконуються, а повисають в повітрі. Поговорили — послухали.

А на Дошці Пошани підприємства висить фотографія юнака — ударник комуністичної праці, а ударник тим часом середньої освіти не має і вчитися не хоче, хоча в школі в списках ніби й числиться. Прийде до нього вчитель, вмовляє, впрошує, а він, потупивши очі, дивиться вниз. Потім викличуть до директора, повторять ази: виробництво розвивається, без знань не проживеш. Хлопець дає чесне комсомольське: завтра йду до школи! Пройняло! А завтра, саме в час занять, він піде собі в кіно або спатиме. І залишається його портрет на Дошці Пошани, і комсомольську організацію не турбує це. Далі — більше. Слухає Васька і їсть: «Мені все дозволено, я ударник!» А тут не владу використовувати треба, а до громадського впливу вдатися, по-справжньому спитати: а чому дозволено? А щодо цього немає громадської думки, немає принциповості — і не з кращих беруть приклад юні, а з тих, хто порхає легко і безтурботно, і не має іншого кредо крім: як мені зручніше!

Боїмося його засудити: враз піде. Та скатертиною йому дорога! Вся користь від нього на виробництві — нуль у порівнянні з тим нездоровим впливом, що він робить на ще несамостійних випускників спецшкіл, на своїх товаришів. Хай іде в інше місце, а йому там: а скільки класів ви закінчили? Вчитися будете? Ні. Ну, ступайте назад — у нас всеобуч. І так скрізь. Комісіям облпрофрад не так уже й важко втілити це в життя.

А якщо вчиться, добре працює, товаришам добрий приклад показує — треба заохотити. В газеті похвалити, путівку до санаторію чи в будинок відпочинку в літню пору без черги дати. І не біля столу казначея профкому путівку давати, а на зборах колективу, на очах у людей, Так, мовляв, і так, товариш Петренко добре працює і підвищує знання, отож і нагороджуємо його путівкою...

В питанні про школу глухих мені довелося зіткнутися з думкою, що вечірні школи нічого глухим не дають. «Назвіть людей, які провчилися в школі десять років і досягли хорошого становища на підприємстві, виросли як люди?» — так мені сказали.

По-перше, у вечірніх школах по десять років ніхто не вчиться. Сюди приходять люди, що здобули підготовку в школах-інтернатах. А коли педагоги вечірніх шкіл хапаються за голову, знайомлячись з їх знаннями, це вже інша справа. По-друге, що вони розуміють під зростанням, становищем?

Якщо міркувати по-міщанському, то вони нічого не досягли, але насправді школа допомогла їм стати людьми високої проби. Тільки по Вінниці можна навести чимало таких прикладів.

Так що необхідність навчання в школі сумніву не підлягає, а ось допомогти школі, допомогти серйозно, по-справжньому,— це турбота адміністрацій підприємств, громадських організацій, і ухилятися від неї нікому не можна. Адже ті, про кого йшла мова — наші кадри сьогоднішнього і майбутнього дня, і від ступеня їх підготовки залежить багато що.

М. НИРОВ.

ТВОЇ, БАТЬКІВЩИНО, СИНИ

В БІЛОСНІЖНИХ ПОЛЯХ ПІДМОСКОВ'Я

Червона імла слалася перед втомленими очима Василя Даценка. А, може, то так червоно заходить сонце в його Опішні на Полтавщині, де пройшло босоноге дитинство, і звідки на заклик комсомолу він вийшов у широкий світ? Василь хоче схопитись на ноги і глянути, що ж то діється на білім світі? Де він і що з ним?.. І поворухнувшись, знову падає, мов у чорну безодню,— в глибоке хворобливе марення...

А коли поволі, від холоду, що пропікає аж до кісток, він приходить до пам'яті — бачить величезний догораючий фашистський танк. По зеленій, уже мертвій потворі перебігають вогняні язики і чорний дим стелеться низько над полем. А навкруг дими і пожежі, розбиті танки і закляклі трупи фашистів.

Ні, то не літня проза над Опішнею, то грім бою, що віддаляється на захід... від Москви. Ревуть танки і гармати, тисячі важких вибухів роздирають засніжену землю.

Василь не почув, як зарипів сніг і до нього наблизилась тендітна жіноча постать. «Ти живий, солдатику?» — рука дівчини нащупала пульс. «Потерпи ще трішки... Зараз я тебе перев'яжу».

І ось дівчина тягне його напівживого, тягне вперто, долаючи перешкоди і саму смерть.

«Хто ти, невідома рятівнице? Ти витягла мене сліпого і глухого вважай з того світу і повернула батька п'ятьом дітям. Повірила в те, що я живий, бо десь ледь чутно бився пульс...»

Отямився Василь Савич від дотику ніжних рук сестри. Застогнав і повурухнувся. Йому піднесли склянку води, поправили подушку.

— От і добре. Лежіть спокійно, незабаром обхід,—промовила медсестра.

Так між сном і дійсністю потяглися довгі дні й ночі у московському госпіталі, куди його закинула солдатська доля.

Дитинство Василя Даценка припало на роки революції і громадянської війни. Рано спізнав і голод, і холод. А коли встановилась Радянська влада, Василь почав мріяти про навчання. І от бідняцький син ходить до школи в сивих полотняних штанцях, у пофарбованій бузиною сорочечці, з торбинкою, в якій найбільша цінність — буквар та недогризок олівця.

Потім вступив до комсомолу. Пішов учитися, а відтак поїхав на будівництво до Сибіру, звідти до Москви, до Тули. І всюди, куди його не направляли комсомол і партія — він був у перших рядах. Пам'ять зберегла урочисті дні, коли його відзначали як стахановця.

1935 року Василя призвали до Червоної Армії. В Ульянівську і Сталінграді кінчав школу молодших командирів, потім льотну школу. Як кадрового військового його посилали то на захід, то на схід.

...Тої пам'ятної неділі він був звільнений від занять. Звістка про те, що фашисти ступили на радянську землю глибоко схвилювала. Уже з перших днів війни Василь на фронті. Бої під Курськом, Орлом, Єфремово... А потім 283-й стрілецький полк, де він служив, перекинули захищати Москву.

Одного разу Даценка викликали до командира. Той уважно оглянув бійця і залишився задоволеним.

— Вас направляємо до центральної школи собаківництва, де готують підривників танків. Сьогодні ж відбудете за місцем призначення.

Під час одного із занять, муштруючи собак, що тягали санчата навантажені умовною вибухівкою, Даценко почув:

— Василю Савичу! Земляче, чуєте!

Обернувся і аж не повірив: Федір Хлонь! Його сусіда! Радісно кинулись в обійми.

— Як там в Опішні? Чи цвітуть сливи-опішнянки, чи не перевелись гончарі-керамічки?

— Все було на місці, як йшов на війну, Василю Савичу, а тепер...— та й замовк Федір Хлонь, сльози виступили.

— Треба мстити ворогові за знівечену землю, за наших батьків, матерів, сестер, коханих, за все зло.

...І таки помстився. Скільки танків було підбито! Пам'ятає як в останнє направив собак з вантажем, як рвонув вибух і дулом вгору піднялась важка потвора. Це було останнім, що він побачив... А потім роки в госпіталях, ще довго повертали його до життя.

— Лікарю, я вас не бачу, не чую...

— Ми лише люди, зробили все можливе — частково повернули слух і зір. Це вже чудо. Раніше такі не виживали. Ви горіли у вогні і випадково залишились живим.

Через рік після війни шлях привів його до рідної домівки в Опішню, в сім'ю, де вже й не сподівались, що він повернеться.

Минуло більше тридцяти років, як закінчилась війна. Виросли і розлетілись діти, самі стали батьками, і лише в свята збираються в батьківській хаті.

Весело світяться вікна на вулиці Заливчого в селі Опішня. У Василя Савича Даценка свято — вхідчини. Йому, солдату Батьківщини, подарувала держава новий будинок. Збудований міцно і гарно.

Н. АКСЮК.

с. Опішня,
Полтавська обл.

В ЛАБОРАТОРІЯХ УЧЕНИХ

ХОЛОД НА ВАРТІ ВРОЖАЮ

Картопля, «приспана» холодом, пролежить в особливому приміщенні з осені до наступного врожаю і не втратить первозданного вигляду, смакових і поживних якостей. До такого висновку прийшли ленінградські вчені, які штучно обробили сотні тонн бульб.

Середній строк зберігання овочів—чотири-п'ять місяців. Потім, як правило, спостерігається різке зниження їх якості. Взимку будь-який плід, хоч він і позбавлений ґрунту, продовжує жити, інтенсивно дихає, витрачає поживні речовини. Щоб зменшити втрати, необхідно погасити «природну топку», загальмувати в плодах біохімічні процеси, подавити активність ферментів. Отут і виручив штучний холод! Так звані кріоскопічні температури — близькі до точок замерзання клітинного соку справили цілющий вплив на овочі.

ЕОМ — ПОМІЧНИК СЕЛЕКЦІОНЕРА

Учені Естонської сільськогосподарської академії розробили систему програм для електронно-обчислювальної машини, з допомогою яких можна прискорити роботу селекціонерів. Швидко і точно проаналізувавши племінні якості молочних корів — вагу, продуктивність,— ЕОМ виділить із загальних даних кращі.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ПЛЮС ЯКІСТЬ

Група спеціалістів з сірчанокислого цеху Костянтинівського хімічного заводу (Донецька область) розробила ефективний спосіб очистки сировини, який одразу розв'язав кілька проблем. Майже повністю ліквідовано тепер винесення шкідливих газів в атмосферу, різко поліпшено якість продукції. З кислоти, випущеної понад план, можна виробити десятки тисяч тонн суперфосфату. При цьому економія від реалізації продукції підвищеної сортності становитиме 600 тисяч карбованців.

(ТАРС—РАТАУ).

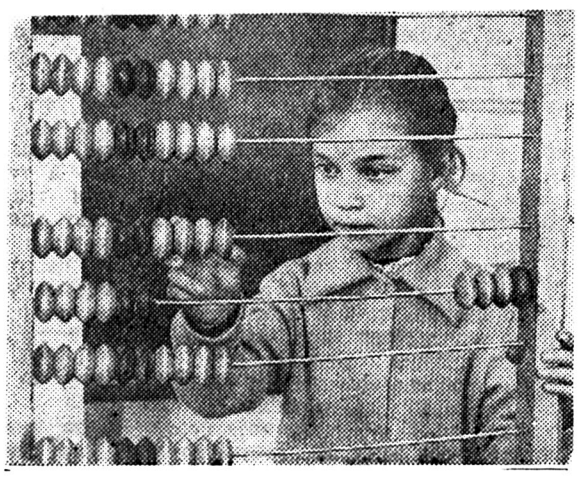

ПЕРША СОТНЯ. Фотоетюд О. ШУСТА.

Нові робітничі обряди

З великою радістю і приємним хвилюванням входило того дня до залу Дніпродзержинського будинку культури УТОГ молоде подружжя Вячеслав і Ніна Мінченки. 31 грудня в їхній сім'ї сталася радісна подія — народився син. І ось в культзакладі спільно з Палацом щастя відбулася урочиста реєстрація новонародженого.

«Рости, дитино, Батьківщині на славу, батькам на радість, людям — на добро!» — полум'яніли слова над заквітчаною сценою. Грала урочиста музика.

З хлібом-сіллю зустрічали Мінченків з сином почесні батьки: Валентина Лискіна і Сергій Скляр. З теплими напутніми словами свідоцтво про народження й пам'ятну медаль вручила батькам нового громадянина Країни Рад співробітниця Палацу щастя. А художній керівник Будинку культури, вітаючи молоде подружжя, вручила «Лист у майбутнє», якого Павлик повинен розпечатати в день свого шістнадцятиріччя.

З теплими привітаннями й побажаннями щастя до Вячеслава і Ніни Мінченків звернулися почесні батьки, комсорг Дніпродзержинського УВП Юрій Маслюк, друзі і товариші по роботі. Батькам підносять квіти і подарунки.

І знову музика. А навколо щасливих батьків радісні обличчя друзів — великої робітничої сім'ї.

Урочиста реєстрація новонароджених одна з форм нових обрядових свят. Такі свята й надалі будуть проводитися в нашому Будинку культури.

В. ЗОТОВ,
директор Будинку культури.

З ЗАХОПЛЕННЯМ

Більшість членів нашого Товариства, що мешкають у Києві, вже познайомилися з новою роботою Республіканського театру мініатюри і жесту «Оперета, любов моя» під час її прем'єри, що відбулася в Палаці культури авіазаводу. То було наприкінці липня минулого року.

І от після перерви, викликаної гастролями, 3 лютого у приміщенні Київського театру оперети «Райдуга» показала свою виставу глядачам столиці України.

...Гасне світло, спалахують прожектори. Глядачі зустрілися того вечора з героями популярних оперет І. Дунаєвського, Б. Александрова, Ю. Мілютіна, К. Лістова, І. Кальмана... Кожен номер вони сприймали з захопленням.

Незабаром колектив «Райдуги» знову вирушає на гастролі. Виставу-концерт «Оперета, любов моя» зможуть подивитися в Івано-Франківську, Чернівцях, Хмельницькому та інших містах.

Ф. ТОДОСІЄНКО.

Консультація нашого життя

У мене троє дітей. Двоє вже вийшли з того віку, коли їм належить місячна допомога, а третій дитині у квітні виповниться рік. За місцем роботи я подала заяву з відповідними документами для виплати допомоги. Мені відповіли двозначно. Мовляв, поки що нічого не будете одержувати, а далі побачимо.

Прошу пояснити порядок призначення допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям.

В. ДУБОВЕЦЬ.

м. Новгород-Сіверський,
Чернігівська область.

У положенні про порядок призначення і виплати допомоги на дітей малозабезпеченим сім'ям, затвердженому Радою Міністрів СРСР від 25 листопада 1974 року № 732, у пункті № 32 говориться: заява про призначення грошової допомоги на дітей та потрібні для цього документи комісія розглядає не пізніше десяти днів з часу їх подання.

Рішення про призначення допомоги на дітей комісія повідомляє заявнику не пізніше як через п'ять днів, а при відмові — зазначає причини, а також знайомить з порядком оскарження рішення і повертає всі документи.

Скарги з питань призначення і виплати допомоги на дітей розгляду в судових органах не підлягають.

Місяцем звернення за призначенням допомоги вважається місяць прийому заяви з усіма потрібними документами (пункт № 35).

У тому випадку, коли до заяви додаються не всі необхідні документи, заявнику повідомляють, які документи додатково необхідно подати. Якщо додаткові документи будуть пред'явлені не пізніше трьох місяців з дня одержання повідомлення про їх необхідність, місяць звернення про призначення допомоги залишається тим самим.

Таким чином, шановна тов. Дубовець, вашу заяву повинні були розглянути протягом десяти днів, а через п'ять — повідомити про наслідки.

М. БАБЕНКО,
головний бухгалтер ЦП УТОГ.

ВИСОТА ТВОРЧОСТІ

Через негоду рейс відклали на невизначений час. Ще вчора таке лагідне і сонячне херсонське небо, немов хтось укутав сірим вовняним шарфом, моросило. Пасажири, чекаючи на «добро» синоптиків, юрмилися біля довідкового бюро аеропорту, вкотре перечитували розклад руху літаків, шаруділи газетами.

Юрій Зуєв раз у раз поглядав на годинника. Він поспішав, хвилювався. Треба ж трапитись такій оказії: виліт затримувався. Навіть якщо оголосять посадку з хвилини на хвилину, все одно спізниться. Вважай півтори години в повітрі, чимало часу забере дорога з аеропорту до міста. Виправдання йому немає — підвів команду.

Інший на місці Ю. Зуєва не картав би себе у душі. Підводить «небесна канцелярія». Та й, власне, не його вина, що півфінал першості ЦР ДСТ «Авангард» з шахів співпав із спортивними іграми Києва, на яких спортсмени заводу верстатів-автоматів ім. Горького мали захищати честь Радянського району міста. Перед кандидатом у майстри спорту слюсарем цього підприємства Ю. Зуєвим не виникло дилеми, яким змаганням віддати перевагу. Звичайно, він виступатиме за рідний колектив. Це важливіше, ніж особистий успіх на республіканському турнірі. Однак, у заводському колективі фізкультури були протилежної думки. Юрія відрядили до Херсона.

І ось зараз він з нетерпінням чекає на літак до Києва. Була надія встигнути на завершальний тур змагання, допомогти товаришам поборотися за перемогу. Все перекреслила нельотна погода.

Цього разу, мабуть, вперше за 27-річну спортивну біографію, Ю. Зуєв запізнився на змагання.

...Тринадцятирічного Юру у шахи навчив грати батько. Євген Миколайович, аби відволікти сина від сумних думок про свою ваду (хлопець ріс без слуху), показав, як ходять фігури, кілька дотепних комбінацій. Шахи захопили. І невдовзі кмітливий учень перевершив у майстерності вчителя.

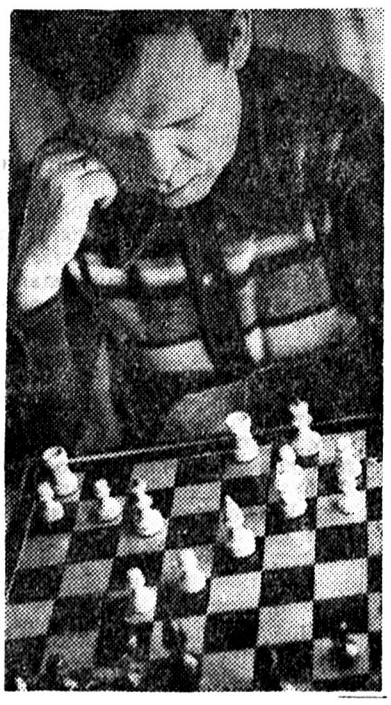

Так Юрій Зуєв зробив перший крок у світ захоплюючої гри.

На Київський завод верстатів-автоматів Ю. Зуєв прийшов у 1962 році. Трудову діяльність розпочинав, як і кожен новачок, з вивчення азів професійної майстерності. Старанним був учнем. Вже через місяць-другий одержав розряд слюсаря-жестянника.

А як же з шахами? Виробничі турботи не пригасили у нього снаги до творчості. Чи хай внутрізаводські, чи то змагання більш високого рангу — робітник незмінно серед їх учасників. Турніри, перемоги... Бували, авжеж, і поразки. Кожна невдача ще більш згуртовувала шахіста. Він доскіпливо розбирав кожну програну партію, шукав допущених прорахунків...

Згадується минулорічний шаховий фестиваль міської ради профспілок, в якому взяло участь майже 50 кандидатів у майстри спорту, першорозрядників. Невдалий фініш (в підсумку — поділене 3—4 місця), здавалося б вибив чемпіона України серед глухих шахістів з сідла. Невже знову доведеться торувати дорогу до такого потрібного майстрівського балу? Ні! Через рік на п'ятому шахово-шашковому фестивалі профспілок України в Одесі Юрій Зуєв виступає впевнено. Лише пів-очка відділили його від переможця. Київський верстатобудівник серед глухих шахістів республіки виконав норматив майстра спорту СРСР.

Не тільки за шахівницею Юрій Євгенович показує високу майстерність. На виробництві його теж знають, як одного з кращих за професією, доброзичливого наставника молоді, громадського активіста. За ударну працю робітник нагороджений знаком переможця соціалістичного змагання.

Трудова і спортивна біографія Юрія Зуєва продовжується. Попереду у робітника нові висоти творчості.

В. ЗАЙЧУК.

На знімку: **Ю. Зуєв** за шахівницею.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ІНДЕКС 60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18, редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27.

Зам. 93 Друкарня Київського дослідно-виробничого об'єднання «КОНТАКТ», вул. Нововокзальна, 8, тел. 68-54-07, 68-56-07. Тираж 16902.

Р